

moeder, zooals zij op dien avond, 16 jaar geleden dáár op de heide, in bezwijming had gelegen.

De koele herfstnacht daalde over de heide. De volle maan verzilverde de wilgen en de berken en lachte stil haar eigen beeld toe, dat in het licht gerimpelde water zich bevend weerkaatste; nu en dan dwarrelde een verdord boomblaadje naar beneden en ging stil op het water drijven en diepe rust heerschte alom . . . . .

Kadet lag dóornat en bibberend aan den put. Een der omstanders bukte er zich over en sprak tot hem:

— Kadet, zoek Cilia! zoek ze! zoek ze!

De hond vloog op en sprong het water in. Hij zwom in groote kringen rond, hij doorkruiste de oppervlakte van het water en kwam er slechts uit toen hij uitgeput van krachten niet verder meer kon. Hijgend, de tong uit den muil liet hij zich neer, op het plekje waar Cilia placht te zitten.

De toeschouwers keken elkander aan met verlegen gezichten en zeiden:

— Wij moeten niet verder zoeken: Cilia ligt in den put. Zou zij er ingevallen zijn of wel . . . . gelijk hare moeder? . . . .

Niemand durfde den volzin uitspreken.

— Wat kan men het weten van zoo'n onnoozel schaap, sprak iemand. Het is beter dat zij van de wereld is; wat zou er van zoo'n kind komen? Maar het is toch wreed zóó te sterven . . . .

In gedrukte stemming trokken allen die gekomen waren naar huis en de moeders verboden ten strengste aan de kinderen omtrent den put te komen.

Sedert dat voorgevallen is, heeft men den wegel die naar het bosch voorbij den put voerde, verlegd zoo verre van dáár mogelijk. Meest allen die voorbij gaan zijn bevangen met vrees en keeren het hoofd af als zij in de verte het groepje der wilgen en berken ontwaren, want, zeggen zij: in den herfst, vooral 's avonds en 's morgens vroeg als de mist over de heide hangt, ziet men twee witte schimmen boven den put zweven.

Het zijn de zielen van Cilia en hare moeder die geen rust kunnen vinden.

Dec. 1894.